

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.346 van 29 maart 2002
in de zaak A. 92.315/XIV-5898.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 14 juli 1962 en van Bulgaarse nationaliteit, op 2 juni 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 mei 2000;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 februari 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 22 november 1999 en verklaart zich vluchteling op 23 november 1999.

1.2. Op 4 februari 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 mei 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 9 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Bulgaarse taal machtig is.

Betrokkene, Bulgaars staatsburger van Roma-origine, zou op 19 november 1999 Bulgarije verlaten hebben. Op 22 november 1999 zou hij in België aangekomen zijn waar hij een dag later het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene was niet in het bezit van een internationaal paspoort maar wel van een geldig Bulgaars intern paspoort.

Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zou betrokkene zijn land ontvlucht zijn omdat hij vanwege zijn Roma-origine vervolgd werd door de politie. In 1996 zou hij met zijn schoonbroer Y. O. een café geopend hebben waar ze bijeenkomsten gehouden zouden hebben en de problemen van de zigeunergemeenschap en het oprichten van een politieke partij voor zigeuners bespraken. In juni 1998 zou de politie zijn schoonbroer zijn komen ophalen. Hij zou vier maanden in voorhechtenis hebben gezeten vooraleer te zijn vrijgelaten. Betrokkene zou in de periode dat zijn schoonbroer werd vastgehouden drie keer door de politie zijn opgepakt. Hij zou telkens door de politie geslagen zijn. Zijn schoonbroer zou na zijn vrijlating in oktober 1998 het land ontvlucht zijn. Betrokkene zou dan in november 1998 opnieuw zijn opgepakt en naar het politiebureau zijn gebracht voor ondervraging over de verblijfplaats van zijn schoonbroer. Hij zou gedurende een dag zijn vastgehouden en geslagen. Na zijn vrijlating zou de politie hem gewaarschuwd hebben tegen niemand te klagen en geen dokter op te zoeken en zou hij zijn internationaal paspoort moeten afgeven zodat hij het land niet kon verlaten. Tien dagen na dit incident zou hij bezoek hebben gehad van de zoon van

de zigeunerkoning. Betrokkene zou hem verteld hebben dat hij het café niet langer ter beschikking wilde stellen van de zigeunerbijeenkomsten. De zigeunerkoning zou daarop een klacht hebben ingediend tegen de agenten die betrokkene geslagen zouden hebben. Begin februari 1999 zou betrokkene als gevolg van die klacht opnieuw opgepakt en geslagen zijn door de politie. De politie zou hem gezegd hebben dat hij zich enkel kon redden door te vertellen wat hij wist over de zigeunerkoning. Hij zou drie dagen zijn vastgehouden door de politie. De politie zou hem dan gevraagd hebben alle activiteiten stop te zetten en geen contact meer te hebben met de zigeunerkoning. Na zijn vrijlating in februari 1999 zou betrokkene nog één keer door de politie zijn meegenomen. In juni 1999 zou betrokkene een oproeping van de politie hebben gekregen waarbij hij ondervraagd zou zijn over de activiteiten en de vergaderingen in hun café, de relatie met de zigeunerkoning en over de verblijfplaats van zijn schoonbroer. Betrokkene zou ook tijdens deze ondervraging geslagen zijn. Na deze oproeping zou betrokkene om de twintig dagen door de politie zijn meegenomen zonder oproeping. Vanaf juni 1999 zou betrokkene een manier gezocht hebben om het land te verlaten. In september of oktober 1999 zou betrokkene een twee(de) oproeping hebben gekregen waarbij het scenario van de eerste oproeping zich herhaalde. Op 19 november 1999 zou betrokkene dan alleen en illegaal Bulgarije verlaten hebben met een Turkse vrachtwagen. In januari 2000 zou betrokkene echtgenote een derde convocatie ontvangen hebben waarin betrokkene opnieuw werd opgeroepen. Betrokkene zus, Y. G. , zou deze in februari 2000 naar België hebben meegebracht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde Bulgarije te zijn ontvlucht na problemen te hebben gehad omwille van het café van zijn schoonbroer, Y. O. , waar hij ook in betrokken was. Betrokkene problemen zouden verergerd zijn nadat zijn schoonbroer Bulgarije ontvlucht was naar België. Betrokkene schoonbroer diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 28 oktober 1998 waarin de Commissaris-generaal op 4 augustus 1999 besliste hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren. Hij baseerde zijn asielaanvraag op problemen tijdens zijn jeugd en tijdens zijn militaire dienst en op zijn aanhouding en opsluiting door de politie in 1998. De Vaste Beroepscommissie nam op 11 januari 2000 een bevestigende beslissing van die weigering op basis van tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden. Aangezien betrokkene problemen zouden zijn voortgevloeid uit de door betrokkene schoonbroer deels ingeroepen problemen en aangezien er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van zijn schoonbroer betreffende onder andere zijn aanhouding in 1998, kan er ook getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van betrokkene verklaringen.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat er diverse tegenstrijdigheden zijn tussen de verschillende verklaringen van betrokkene (interview in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal van 9 maart 2000 en zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken van 18 januari 2000) die toelaten de oprechtheid van zijn beweringen in twijfel te trekken. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tijdens de opsluiting van zijn schoonbroer twee keer werd meegenomen naar het politiebureau voor ondervraging (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in die periode drie keer werd meegenomen (interview dringend beroep Commissariaat-generaal, p. 8). Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij tijdens die drie keren geslagen werd (interview dringend beroep Commissariaat-generaal, p. 8), terwijl hij dit in zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42). Daarnaast verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij zowel in juni en september of oktober 1999 oproepingen kreeg om zich aan te bieden op het politiebureau waar hij dan geslagen werd en dat hij daarnaast na zijn arrestatie in februari 1999 nog drie keren thuis werd opgehaald door de politie (interview dringend beroep Commissariaat-generaal p. 10-11). Hij verklaarde tijdens hetzelfde interview dat hij in zijn huis verbleef tot op de dag van zijn vlucht naar België. Tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde betrokkene echter als laatste incident vóór zijn vertrek naar België zijn driedaagse opsluiting in februari 1999. Hij repte met geen woord over de ontvangen convocaties noch over de aanhoudingen bij hem thuis. Hij verklaarde zelfs dat hij na zijn arrestatie in februari 1999 niet meer naar huis durfde en bij allerlei vrienden logeerde (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42). Het is bijzonder merkwaardig en ongeloofwaardig dat betrokkene deze feiten zou vergeten te vermelden zijn tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij op (ten tijde van) zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds in het bezit was van de twee convocaties van juni 1999 en van oktober 1999 (interview dringend beroep Commissariaat-generaal, p. 3). Bijgevolg kan er ernstig getwijfeld worden aan het feit of deze aanhoudingen effectief hebben plaatsgevonden en aan de authenticiteit van de door betrokkene neergelegde convocaties. Deze authenticiteit wordt nog verder in twijfel getrokken door het feit dat de convocaties van juni en oktober 1999 verwijzen naar liet dossiernummer 45/99, terwijl de convocatie van januari 2000 - die door betrokkene zus uit Bulgarije zou zijn meegebracht - verwijst naar het dossiernummer 45/98. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkene asielrelaas op een zeer ernstige wijze.

Bijgevolg kan het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, in hoofde van betrokkene niet worden weerhouden. De door verzoeker in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten

(intern Bulgaars paspoort, drie oproepingen van de politie) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 4 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij tenslotte in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontwikkelt dat, hoewel summier, niettemin voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde opmerking met betrekking tot de geweigerde asielaanvraag van verzoekers schoonbroer, Y. O., en de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen.

Dat de bestreden beslissing gesteund is op het feit dat de asielaanvraag van verzoekers schoonbroer is afgewezen en de vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen.

Dat uit het verhoorverslag dd. 9.03.2000 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en (de) Staatlozen blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met de verklaringen van zijn schoonbroer - die tegenstrijdig en ongeloofwaardig zouden zijn - en zijn zogenaamde eigen tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoeker de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde opmerking met betrekking tot de geweigerde asielaanvraag van verzoekers schoonbroer en de aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring aangaande de asielaanvraag van zijn schoonbroer en aangaande de tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de verklaringen van zijn schoonbroer - die tegenstrijdig en ongeloofwaardig zouden zijn - en de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen.”;

3.2. Overwegende dat, wat de beweerdde schending van de rechten van verdediging betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat geen wettelijke bepaling het horen van verzoeker voorschrijft, en evenmin dat de rechten van verdediging onverminderd van toepassing zijn; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden; dat om een juist beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt, ten tijde van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid moet hebben om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd voor een interview bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat verzoeker aldus de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen; dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van de vreemdeling aangetast zijn door tegenstrijdigheden, indien ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de aanvraag gesteund werd op valse verklaringen of op niet-authentieke documenten;

Overwegende dat zowel uit het administratief dossier als uit de bestreden beslissing blijkt dat het asielrelaas van verzoeker steunt op problemen die voortvloeiden uit de problemen van zijn schoonbroer, Y. O.; dat Y. O. zich op 28 oktober

1998 vluchteling verklaarde en op 4 augustus 1999 de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing nam tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg redelijkerwijze kon twijfelen aan verzoekers verklaringen; dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanhaalt om deze twijfel te weerleggen;

Overwegende dat verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten grieve duidt dat hij hem nooit zou hebben geconfronteerd met de door hem vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met name vaststelt dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde tweemaal te zijn meegenomen door de politie voor een verhoor en hij op het Commissariaat-generaal verklaarde driemaal te zijn meegenomen naar een politiekantoor en er geslagen te zijn, terwijl hij over dit laatste feit niets vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoeker met betrekking tot de convocaties en de aanhoudingen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn driedaagse opsluiting in februari 1999 het laatste incident was vóór zijn vertrek naar België en hij na februari 1999 niet meer naar huis durfde gaan en bij vrienden logeerde, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in juni 1999 en in september/oktober 1999 convocaties ontving om zich op het politiekantoor aan te bieden; dat hij bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij na zijn arrestatie in februari 1999 nog driemaal werd opgehaald door de politie en er werd geslagen en hij thuis bleef tot zijn vertrek naar België; dat verzoeker eveneens verklaarde dat hij tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken reeds in het bezit was van de convocaties van juni en oktober 1999; dat deze convocaties verwijzen naar dossiernummer 45/99, terwijl de convocatie van januari 2000, die door zijn zus uit Bulgarije zou zijn meegebracht, verwijst naar dossiernummer 45/98; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg redelijkerwijze kon twijfelen aan het feit of de aanhoudingen werkelijk hebben plaatsgevonden en aan de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde convocaties;

Overwegende dat verzoeker beweert dat hij een verklaring kan geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden zonder dit evenwel met concrete gegevens aan te tonen; dat het enig middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.